

Verzorger

Martino is Rita's

recept tegen

eenzaamheid.

CLARA HERMANS

Ijskoude handtas van een hartverwarmende bejaarde

'Rita'
Bronks

Toert tot 12 maart
www.bronks.be

De jury van het Theaterfestival selecteerde nog maar net *Geef Mijn Hand Terug*, een voorstelling over parkinson. Met *Rita*, dat zich afspeelt in een bejaardentehuis, kiest Bronks nu weer een 'oud' thema voor een jong publiek. Vreemd of geniaal?

Rita, een rol die theatermaker en choreograaf Randi De Vlieghe op het lijf geschreven staat, is een vrouw van eind de 70. Ze valt af en toe in slaap. En vergeet soms dat haar handtas aan de kapstok moet in plaats van in de ijskast. Maar voorts heeft ze haar eigen wil. Ze eet liever chips dan appels en gaat liever buiten wandelen dan binnen kruiswoordraadsels oplossen. Maar ze zit nu eenmaal in een home, en moet zich schikken naar het dagschema dat verzorger Martino (rol

voor Jef Van Gestel) voor haar heeft uitgestippeld. Van de dagelijkse wasbeurt tot de Bingo-namiddag. Dat geeft Rita een dubbel gevoel: natuurlijk is ze blij als Martino er is: haar recept tegen de eenzaamheid. Maar woordeloos en met een ijzersterke mimiek, geeft ze ook duidelijk aan dat ze niet gediend is met zijn betuttelende verkleinwoordjes.

Zo schippert het stuk voortdurend tussen de tristesse van iemand die op de meest ongezellige plek op aarde zit te wachten op de dood, en het kindse plezier waarmee Rita haar verzorger om de tuin weet te leiden, of zelfs een beetje begint te flirten. Geniaal, zoveel woordeloze rebellie. Geniaal ook om De Vlieghe te zien dansen: zoveel gratie en beheerstheid bij iemand die tegelijk alle maniertjes en tics van een bejaarde beheerst. Ook confronterend. Want wat kan Rita nog echt, en wat is enkel nog mogelijk in haar fantasie?

(Magali Degrande)